

शैत्या च सह सावित्र्या स्वास्तीर्णेन सुवर्चसा । नरयुक्तेन यानेन प्रययौ सेनया वृता ।
 ततोऽभिषिषिचुः प्रीत्या द्युमत्सेनं पुरोहिताः । पुत्रश्चास्य महात्मानं यौवराज्येऽभ्यषेचयन् ।
 ततः कालेन महता सावित्र्याः कीर्त्तिवर्द्धनं । तद्वै पुत्रशतं जज्ञे शूराणामनिवर्त्तिना ।
 भ्रातृणां सोदराणाञ्च तथैवास्याभवत् शतं । मद्राधिपस्याश्वपतेर्मालयां सुमहद्वलं ।
 एवमात्मा पिता माता श्वश्रूः श्वशुर एव च । भर्तुः कुलञ्च सावित्र्या सर्वं कृच्छात् समुद्धृतं । १९८११
 तथैवैषाऽपि कल्याणी द्रौपदी शीलसम्पता । तारयिष्यति वः सर्वान् सावित्रीव कुलाङ्गना ।
 ॥ वैशम्पायन उवाच ॥ एवं स पाण्डवस्तेन अनुनीतो महात्मना । विशेषो विज्वरो राजन् काम्यको न्यवसत्तदा ।
 यश्चेदं शृणुयाद्भक्त्या सावित्र्याख्यानमुत्तमं । स सुखी सर्वसिद्धार्थो न दुःखं प्राप्नुयान्नरः ।
 इति श्रीमहाभारते आरण्यपर्वणि पतिव्रतामाहात्म्यपर्वणि द्युमत्सेनराज्यलाभेऽष्टमव्यधिकद्विंशतोऽध्यायः समाप्तश्च पतिव्रता
 माहात्म्यपर्व ॥ २८८ ॥

अथ कुण्डलाहरणपर्व ॥ १५ ॥

॥ जनमेजय उवाच ॥ यत्तत्तदा महद्ब्रह्मन् लोमशो वाक्यमब्रवीत् । इन्द्रस्य वचनादेव पाण्डुपुत्रं युधिष्ठिरं ।
 यच्चापि ते भयं तोत्रं न च कीर्त्तयसे क्वचित् । तच्चाप्यपहरिष्यामि धनञ्जय इतो गते । १९८१०
 किन्तु तज्जपतां श्रेष्ठ कर्षं प्रति महद्भयं । आसीन्न च स धर्मात्मा कथयामास कस्यचित् ।
 ॥ वैशम्पायन उवाच ॥ अथ ते राजशार्दूल कथयामि कथामिमां । पृच्छतो भरतश्रेष्ठ शूश्रूषस्व गिरं मम ।
 द्वादशे समतिक्रान्ते वर्षे प्राप्ते त्रयोदशे । पाण्डूनां हितकृच्छ्रकः कर्षं भिक्षितुमुद्यतः ।
 अभिप्रायमथो ज्ञात्वा महेन्द्रस्य विभावसुः । कुण्डलार्थं महाराज सूर्यः कर्षमुपागतः ।
 महार्हे शयने वीरं स्रष्ट्यास्तरणसंवृते । शयानमतिविश्रुतं ब्रह्मण्यं सत्यवादिनं । १९८११
 स्वप्नान्ते निशि राजेन्द्र दर्शयामास रश्मिवान् । कृपया परयाविष्टः पुत्रस्नेहाच्च भारत ।
 ब्राह्मणो वेदविद्भूत्वा सूर्यो योगर्द्धिरूपवान् । हितार्थमब्रवीत् कर्षं सान्त्वपूर्वमिदं वचः ।
 कर्षं मदचनं तात शृणु सत्यभृताम्बर । ब्रुवतोऽद्य महाबाहो सौहृदात् परमं हितं ।
 उपायास्यति शक्रस्त्वां पाण्डवानां हितेऽप्यथा । ब्राह्मणच्छद्मना कर्षं कुण्डलोपजिहीर्षया ।
 विदितं तेन शीलन्ते सर्वस्य जगतस्तथा । यथा त्वं भिक्षितः सद्भिर्द्वादस्येव न याचसे । १९८१०
 त्वं हि तात ददास्येव ब्राह्मणेभ्यः प्रयाचितं । वित्तं यच्चान्यदप्याङ्गं प्रत्याख्यासि कस्यचित् ।
 त्वान्तु चैवंविधं ज्ञात्वा स्वयं वै पाकशासनः । आगन्ता कुण्डलार्थाय कवचञ्चैव भिक्षितुं ।
 तस्मै प्रयाचमानाय न देये कुण्डले लया । अनुनेयः परं शक्त्या श्रेय एतद्वि ते परं ।
 कुण्डलार्थं ब्रुवंस्तात कारणैर्बहुभिस्त्वया । अन्यैर्बहुविधैर्वित्तैः स निवार्यः पुनः पुनः ।
 रत्नैस्त्रीभिस्तथा गोभिर्धनैर्बहुविधैरपि । निदर्शनैश्च बहुभिः कुण्डलेषुः पुरन्दरः । १९८११
 यदि दास्यसि कर्षं त्वं सहजे कुण्डले शुभे । आयुषः प्रचयं गत्वा मृत्योर्बहुमुपैष्यसि ।